

Schiller Institut

* si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk *

»Nu har menneskeheden muligheden for at blive voksen«

*Tale ved Schiller Instituttets konference i Manhattan,
New York, 4. februar, 2017*

Af Helga Zepp-LaRouche

Video og engelsk udskrift kan ses
her:

<https://larouchepac.com/20170205/helga-zepp-larouche-opportunity-mankind-grow>

Mine damer og herrer; jeg er meget glad for at have mulighed for at tale til jer, selv om det kun er elektronisk; men jeg er glad for at være med jer. For, dette er i høj grad et afgørende øjeblik i historien, hvor muligheden for at bygge et fuldstændig nyt paradigme i verden er inden for rækkevidde og kunne blive til virkelighed på meget kort tid.

Helga Zepp-LaRouche, stifter af Schiller Institutet.

Det kan være vanskeligt at tro på, når man ser på verden, som den ser ud lige nu, hvor den tydeligvis er i det største oprør, jeg nok har oplevet i mit liv. Valget af præsident Trump i USA har forårsaget voldsomme reaktioner i USA, i Europa, og jeg har aldrig før set, at en amerikansk præsident, der netop er blevet valgt på demokratisk vis, er blevet mødt med så voldsom modstand. Jeg mener derfor, at det er vigtigt at sætte dette valg ind i en større sammenhæng, for, valget af Donald Trump til præsident, var ikke det første, sådant oprør; det første fandt faktisk sted i juni sidste år: Det britiske folks Brexit-valg, be-

slutningen om at forlade EU, skabte allerede et chok. Dernæst var der valget af Trump, og kort tid efter var der folkeafstemningen i Italien om en forfatningsændring, hvor 60 % af italienerne stemte »Nej«, imod EU's politikker. Man må se Brexit, valget af Trump og den italienske folkeafstemning som en fortsat kurs.

Tysklands udenrigsminister, hr. [Frank-Walter] Steinmeier, karakteriserede valget af Trump som afslutningen af det 20. århundredes orden. Og det er naturligvis det, der finder sted, for vi har som fællesnævner for alle disse revolutionære forandringer den kendsgerning, at den neoliberale verdensorden, i det mindste i de seneste

26 år efter Sovjetunionens opløsning, virkelig er forbi og aldrig kommer tilbage.

Så er der også den endnu mere ekstreme reaktion fra hr. [Donald] Tusk, præsident for Det europæiske Råd, og som netop har skrevet et brev til de 27 øvrige statsledere i EU, hvor han sagde, at Trump-administrationen udgør den samme trussel mod Europa som det nye, »selvhævdende Kina«, et »aggressivt Rusland« og »krige, terror og anarki i Mellemøsten og Afrika«.

Selv hvis man ser bort fra det faktum, at hr. Tusk er polsk, og de har undertiden besynderlige synspunkter i øjeblikket, men, at sætte Trump på niveau med ISIS? Det stod klart fra dag ét, at repræsentanterne for den kollapsede, unipolære verden ikke accepterede Trump som præsident. Allerede i optakten til valget havde man meget klart MI6's hånd i det falske dossier fra MI6-agent, Christopher Steele, og som forsøgte at fremføre, at Trump kun vandt valget, fordi Putin hackede det Demokratiske Partis e-mails, og at Putin derfor 'stjal' valget fra Hillary Clinton; et latterligt synspunkt, som stadig frem til i dag proklameres af Hillary Clinton og mange af Demokraterne.

Min første mening om karakteren af denne demonstration imod Trump var, at det var en »farvet revolution«; men præsident Putin benævnte det også som sådan. Hvis man ser på, hvad der sker i en farvet revolution, så havde man de samme karakteristika i den 'Orange Revolution' i Ukraine i 2004 og den såkaldte 'Rosenrevolution' i Georgien; det var samme slags proces i Det arabiske Forår; i den fejlslagne 'Hvide Revolution' imod Rusland; i den 'Gule Revolution' med de gule paraplyer i Hongkong, som ikke blev til ret meget. Og både Ruslands og Kinas regering karakteriserede disse forsøg på farvede revolutioner som en total form for krigsførelse. Putin kaldte det for »et Maidan« imod Trump, og det er, hvad det er: Det begås af de samme mennesker, det samme politiske apparat, og med de samme motiver.

For at forstå, hvad der foregår, må man, efter min mening, se på hele USA's historie. For på tidspunktet for Den amerikanske Revolution accepterede Det britiske Imperium aldrig nogensinde, at deres vigtigste koloni, Amerika, ville blive uafhængigt, og de forsøgte at omstøde det, først med militære midler i krigen 1812. De forsøgte det samme med Den amerikanske Borgerkrig, hvor Det britiske Imperium var allieret med Konføderationen (Sydstaterne) imod Lincoln, og efter det indså de, at det ikke ville være muligt at omstøde USA's uafhængighed med militære midler. Så de ændrede taktik og sagde fra dette tidspunkt, »OK, hvis vi kan overbevise det amerikanske establishment om at regere verden som et imperium, baseret på den britiske model, så har vi det«. Og det lykkedes dem i vid udstrækning at opnå dette. Det var grundlaget for amerikansk politik fra Teddy Roosevelt (1901-09), med de meget korte afbrydelser med Franklin D. Roosevelt (1933-45) og, til en vis grad, John F. Kennedy (1961-63).

Med Sovjetunionens kollaps så de neokonservative deres store øjeblik, og briternes store øjeblik, for at etablere dette princip med en unipolær verden, hvor de, grundlæggende set, ville fjerne enhver regering, der ikke

ville underkaste sig denne unipolære verden, gennem farvede revolutioner, gennem regimeskifte, gennem krige baseret på løgne, som tilfældet var i Irak før Afghanistan og Libyen, og de forsøgte det samme i Syrien.

Hvis man forstår ordet eller begrebet »globalisering« som blot et andet ord for dette angloamerikanske imperium, et system, hvor profit for de få er det, der tæller, det system, hvor de rige bliver *ufatteligt* rige, hvor de fattige bliver fattigere, hvor middelklassen forsvinder, ja, så efterlod det en masse mennesker, der følte sig sat udenfor, de såkaldte »ynkværdige«, som Hillary Clinton kaldte dem. Folk havde denne enorme fornemmelse af uretfærdighed, forårsaget af EU, og det var grunden til Brexit; ikke blot flygtningekrisen, men den generelle følelse af, at EU-bureaukratiet ikke repræsenterer folkets interesser. Dette var tydeligvis tilfældet med afvisningen af Hillary Clinton, hvor den amerikanske befolkning, eller i det mindste en stor del af den, følte, at de ikke havde nogen fremtid; at folk i rustbæltet (de tidligere industrialisere delstater) havde en lavere forventet, gennemsnitlig levealder – dette er det klareste karaktertræk, der viser, at et land er i færd med at kollapse, når den forventede levealder falder!

Dette er grunden til alle disse udviklinger og de mange strategiske, nye alliancer i verden, som jeg ikke har tid til at gå ind i her; men det var det, der var årsag til Trumps valgsejr.

Hr. Trump har været indsat i embedet i to uger, og det står meget klart, at han agter at implementere alle sine valglofter. Nogle er gode og forhåbningsfulde; andre er tydeligvis mere problematiske. Lad os tage hans »Amerika først«. Min kommentar den første dag, han sagde dette, var: »OK, det er fint, Amerika først; men hvad med alle de andre lande? De må også komme først.« Vi må have et nyt paradigme, et fuldstændig nyt sæt regler for relationer mellem nationer, hvor vi ikke har ét land, der kommer først, men hvor det nye paradigme definerer menneskehedens fælles mål.

Globaliseringen skete på bekostning af den amerikanske arbejderbefolkning, tydeligvis. For globalisering betød industriens outsourcing – USA har meget lidt industri tilbage, kun den militær-industrielle sektor og flysektoren og et par andre områder, men en masse industrier på mellemniveau er der ikke mere; de gik til markedet for billig arbejdskraft. Så det er rigtigt, når Trump siger, at han vil bringe produktion tilbage til USA, især, fordi der er enorme problemer: der er den smuldrende infrastruktur, der er narkoepidemien, der er volden, der er en stigende selvmordsrate i de seneste 16 år. Så det var rigtigt, at han annullerede TPP og NAFTA, for de var en del af handelsaftalerne i globaliseringssystemet, der gik ned.

Men hvad med den effekt, dette har på de andre nationer? Bygge en mur mod Mexico? Under dette globaliseringssystem er selvforsyningen af fødevarer i Mexico, som under præsident José López Portillo (1976-82) lå på 80 %, faldet til omkring kun 50 %, så hvordan kompenserer man for det? Og general [John] Kelly, der nu har en ny post i Homeland Security i Trump-administrationen, havde helt ret, da han sagde: »Mexicanerne er ikke problemet, men den kendsgerning, at hele Centralamerika er

faldet under narkomafiaens kontrol. Folk flygter, fordi de frygter for deres liv, frygter kidnapning, narkoafhængighed og mord.« Spørgsmålet drejer sig derfor ikke om mexicanere; det drejer sig om narkohandlen.

Forbuddet mod immigranter i 90 dage – syv muslimske lande kan ikke komme ind i USA i denne periode – affødte et ramaskrig i Europa; men hvilket hykleri! Europæiske politikere følte, at de måtte belære Trump om menneskerettigheder og alle disse ting. Hvilken dobbeltmoral! EU har i lang tid forsøgt at forhindre *alle* flygtninge i at komme ind i Europa. Alene i 2016 druknede flere end 5.000 mennesker i Middelhavet, *officielt*, og det omfatter ikke de mange utalte. De forsøger at holde folk væk fra at komme via ruterne igennem Grækenland og Balkan, der nu er afskåret af NATO-pigtrådshegn. CSU-partileder i Bayern, hr. Seehofer, sagde, at der bør være fortrinsret for mennesker, der kommer fra kristne, vestlige områder. Det er blot en anden måde at sige det samme, som Trump siger, når han siger, at han vil holde den muslimske befolkning ude.

Se, EU har ikke noget problem med at efterlade det græske folk med frygtelige flygtningelejre med 100.000 mennesker uden ret megen forsorg. De er ligeglade med flygtningelejrene i Balkanlandene, hvor folk uden nogen form for opvarmning forsøger at overleve vinteren, og hvor de ikke har nok mad.

Efter den særdeles tvivlsomme aftale med Tyrkiet har EU netop afsluttet et topmøde på Malta, hvor de besluttede at indgå en aftale med Libyen – Libyen, der ikke engang har en klart defineret regering, og hvor konkurrerende militser kæmper indbyrdes, og nu træner EU den libyske kystvagt. Og selv tysk Tv's første kanal sagde, på et program ved navn »Monitor«, at dette er en aftale med menneskehandlere og mennesker, der udøver tortur, med konkurrerende militser, der er absolut kriminelle, og med disse mennesker forsøger EU at løse flygtningeproblemet.

Så i denne henseende er EU ikke en tøddel bedre end ideen med en mur mod Mexico.

Trump har også lovet at implementere Glass-Steagall, Franklin D. Roosevelts bankopdelingslov; og der foregår en enorm kamp om dette i USA netop nu. Det er ganske klart, at bosserne på Wall Street er inkarnerede modstandere af Glass-Steagall; de forsøger som sindssyge at forhindre det og bevare kontrollen. Den udpegede finansminister, en hr. Mnuchin, sagde allerede under en senatshøring med Maria Cantwell, at han er imod Glass-Steagall som den var; han vil have en eller anden moderne version, hvilket *ikke* er det, der behøves.

Så vi befinder os i øjeblikket i en enorm kamp. Marcy Kaptur (kongresmedlem, D-OH) bebudede et nyt Glass/Steagall-lovforlag i USA's Kongres, under en pressekonference med kongresmedlemmer – Walter Jones (R-NC), Tim Ryan (D-OH) og Tulsi Gabbard (D-HI) – og som alle er for Glass-Steagall. LaRouchePAC befinder sig i en stor, national mobilisering; der er mange andre organisationer, der forsøger at lægge kraftigt pres på hr. Trump for at holde sine valglofter. Men dette er helt klart Trump-administrationens Akilleshæl, for vi kan

hvert øjeblik, det skal være, få endnu en finansiel nedsmeltning af systemet som i 2008.

I går udstedte Trump en ny, eksekutiv ordre, hvor han gav sit kabinet den opgave at gennemgå alle aspekter af finanssystemet inden for de næste 120 dage. I dag jublede alle finansmedierne og sagde, at Wall Street vandt; bankiererne vandt. Dét er endnu ikke afgjort.

På den positive side, så har hr. Trump indledt en forbedring af relationerne med Rusland. Der er meget positive signaler, og det er en af grundene til, at repræsentanterne for den unipolære, geopolitiske fraktion er så totalt oprørte; for de vil have regimeskifte i Rusland, og ikke amerikansk-russiske relationer. De udnævner oven i købet nu fr. Angela Merkel til at være lederen af den frie verden; hvilket er en slags vittighed. Hvorom alting er, så karakteriserede både Trump og Putin den første telefonsamtale mellem dem som meget vigtig. Dette er virkelig en meget vigtig forudsætning, for, hvis Trump ikke var blevet valgt, og vi i stedet havde en præsident Hillary Clinton, så ville vi befinde os på en kort strækning mod Tredje Verdenskrig. Så dette er altså et positivt, første skridt.

Hvad med de amerikansk-kinesiske relationer? Det er lidt mere problematisk; for hr. Trump foretog sin første telefonopringning, ikke til Xi Jinping, men til Taiwans præsident; hvor han signalerede, at han måske ville sætte spørgsmålstejn ved Ét Kina-politikken, hvilket den kinesiske regering naturligvis ikke var særligt glad for. På den mere positive side, så er den nominerede ambassadør til Kina, Terry Branstad, kendt for at være en ven til præsident Xi Jinping, og han har netop deltaget i koncerten med traditionel, kinesisk musik i Muscatine, Iowa, i anledning af det kinesiske nytår den 1. februar. Her talte han om den lange, venskabelige relation mellem Iowa og Kina, hvor Xi Jinping og Terry Branstad mødtes første gang i 1980'erne; og hvor venskabsaftaler om venskabsbyer blev oprettet mellem Iowa og Hebei-provinsen. Hr. Branstad gav et interview til *Xinhua*, hvor han sagde, at, hvis han blev godkendt som USA's ambassadør til Kina, vil han arbejde for en win-win-politik mellem USA og Kina. At, hvis det største, udviklede land samarbejdede med det største udviklingsland, vil det ikke alene være til fordel for dem begge, men for hele verden. Og det er naturligvis sandt.

Hvor findes muligheden for at gøre denne relation til den afgørende forandring i verdenshistorien? Hr. Trump lovede under valgkampen, at han ville investere \$1 billion i USA's infrastruktur i løbet af de næste ti år. Han har allerede mødt direktøren for Alibaba, Jack Ma, og hr. Ma tilbød at skabe en platform for e-handel med en yderligere investering på \$1 billion, som kinesiske investorer kunne investere i USA, og for amerikanske eksportører at eksportere til Kina. Formand for Kinas Nationale Folkedagkongres' Udenrigskomite, madame Fu Ying, holdt for nylig en tale i New York, hvor hun sagde, at infrastrukturensamarbejdet mellem USA og Kina kunne blive en bro, der førte til samarbejde om Den nye Silkevej.

Schiller Instituttet udviklede denne idé med Den eurasiske Landbro – vi kaldte det Den nye Silkevej i 1991 – som svaret på Sovjetunionens kollaps, og vi foreslog

integrationen af Eurasien gennem infrastrukturudviklingskorridorer. Vi fortsatte med at arbejde på dette program i 25, nu 26 år, med mange, mange konferencer i hele verden; og vi fortsatte med at udvide dette program til ikke alene en Eurasisk Landbro, men til at integrere Afrika, Latinamerika og hele Asien til én Verdenslandbro. I 2014 publicerede vi, meget opmuntret af præsident Xi Jinpings Nye Silkevej, denne rapport, »*Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen*«. ¹ I 2015 videreudviklede vi et kapitel i denne rapport og kaldte det »*USA må tilslutte sig Den nye Silkevej*«. Vi holdt flere konferencer i New York, Washington, San Francisco, Seattle om dette; og vi forsøgte at overbevise de amerikanske industriefolk, fagforeninger og folk generelt om, at det ville være i USA's absolutte egeninteresse at samarbejde med Kina omkring denne Verdenslandbro.

Det er meget åbenlyst, at USA har et presserende behov for en Ny Silkevej. Hvis man kører på de amerikanske hovedveje, kan man være så uheldig, helt at forsvinde ned i et hul i vejen. Hvis man undersøger, hvor mange mil højhastighedsjernbaner, der er i USA, så finder man ingen. Kina derimod havde allerede ved slutningen af sidste år 20.000 km højhastighedsjernbaner. Frem til år 2020 ønsker de 50.000 km højhastighedsjernbaner, der forbinder hver større by i Kina gennem dette system. Jeg har haft fornøjelsen af at rejse med disse tog, og jeg kan forsikre jer om, at de er *virkelig* fantastiske. De er hurtige og stille; man bliver ikke rystet rundt som i de europæiske tog.

Kina er verdensførende i øjeblikket inden for sådanne højhastigheds-togsystemer. De har et nyt projekt, hvor de vil forbinde det større Beijing-område med Tientsin og mindre byer, til ét meget stort område; hvor folk, der bor i såkaldte pendlerbyer, kan tage et højhastighedstog, ligesom folk andre steder tager bussen, og på 20 minutter være på arbejde. Et sådant system vil også være nødvendigt i USA.

Man må have et nyt, højhastighedstog-infrastruktur-system, der forbinder Nord og Syd, Øst og Vest. Hvorfor ikke bygge 50.000 mil højhastighedstog i USA? Det kunne man så kombinere med andre, store infrastrukturprojekter, såsom at løse ferskvandskrisen i det sydvestlige Amerika – NAWAPA; skabelse af nyt vand ved at ionisere atmosfæren; skabelse af nyt vand og nye vejrmønstre; bygge et par nye videnskabsbyer til internationalt samarbejde, fælles forskning i fusionskraft, samarbejde om rummet, og simpelthen have en totalt anden fremgangsmåde over for ideen om samarbejde nationer imellem.

Det er her, samarbejdet med Kina og andre nationer kommer ind i billedet. Kina har allerede tilbudt samarbejde gennem investering i infrastruktur i USA. USA kunne omgående tilslutte sig Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB. Og hvis det aktuelle lovforslag om at implementere ikke alene Glass-Steagall blev vedtaget, men også Lyndon LaRouches Fire Love, som er: Glass-Steagall; en nationalbank, der skaber kreditlinjer til disse investeringer; et internationalt kreditsystem til joint

ventures i hele verden; og et forceret program for at få fusionskraft og samarbejde om rummet, så kunne USA, Kina og andre nationer omgående begynde at transformere verden. ²

Det er ganske interessant. I de seneste tre et halvt år, siden Xi Jinping satte Den nye Silkevej på den internationale agenda, har de fleste vestlige tænketanke været fuldstændig latterlige: De sagde, at Den nye Silkevej blot er endnu en bestræbelse for kinesisk imperialisme. De har bagtanker – den ene rapport i denne ånd efter den anden.

Men nu er der en forandring; der er en erkendelse, i det mindste hos nogle af disse tænketanke, at det, der allerede er i færd med at finde sted, er det største infrastrukturprojekt i historien. Allerede det, der foregår nu, er 12 gange større end Marshallplanen i købekraft i nutidens dollar. At det allerede berører 4,4 mia. mennesker; at flere end 70 lande allerede samarbejder. At det ekspanderer meget hurtigt; det involverer allerede billioner af dollar i investeringer. For eksempel er der allerede mellem kinesiske byer og Europa otte faste togforbindelser, hvor containertog ankommer hver uge. Så alt imens EU stadig er tilknapet, og den tyske regering stadig er tilknapet, så er der ikke desto mindre nogle forandringer. Vicepræsidenten for det tyske Forbundsakademi for Sikkerhedspolitik (Bundesakademie für Sicherheitspolitik), Thomas Wriessnig, har netop udgivet en artikel, hvor han taler om »den geostrategiske betydning af det kinesiske Nye Silkevejsinitiativ, OBOR«. I denne artikel afspejler han stadig lidt af det gamle synspunkt, hvor han er lidt mistænksom her og der, men efter alle hvis'er og men'er erkender han den kendsgerning, at Bælt-og-Vej-initiativet har en enorm stabiliserende effekt overalt, hvor det går frem. Så i slutningen af artiklen foreslår han, at Europa bør være åben for det kinesiske tilbud om samarbejde. Han siger dernæst, at, på trods af Trumps tidligere anti-kinesiske udtalelser, så kan man ikke udelukke, at USA tager imod dette initiativ med kyshånd, går med i AIIB og, i betragtning af det faktum, at USA er førende inden for digitalisering, og at kineserne har ekspertise inden for andre områder, så kunne disse ting være komplementære og arbejde sammen til gensidig fordel. Det er præcis pointen.

Ikke alene ville dette være til USA's fordel; f.eks. har Kina klart en bedre højhastighedsteknologi end USA på dette tidspunkt, og Kina kunne hjælpe genopbygningen af den amerikanske økonomi. Men der kunne også blive et fælles samarbejde mellem USA-Kina-Rusland-Indien-Europa, f.eks., i Sydvestasien nu, hvor der for første gang, gennem den russiske militære intervention i Syrien og Astana-fredsforhandlingerne, er mulighed for fred i Mellemøsten. Men det kræver en opbygning af økonomierne i Afghanistan, Irak, Syrien, Yemen og Nordafrika, for det er den eneste måde, hvorpå man kan udtørre miljøet for rekruttering af terrorisme.

Allerede i 1975 foreslog hr. LaRouche en udviklingsplan for Mellemøsten, som han kaldte »Oasis-planen«.

² Se <http://schillerinstitut.dk/si/?p=1460>
Og <http://schillerinstitut.dk/si/?p=16722>

¹ <http://schillerinstitut.dk/si/?p=2661>

Det var ideen om, at man måtte skabe nye vandresurser ved hjælp af diverse teknologiske metoder, for at opnå fred. I 2012 foreslog Schiller Institutet forlængelsen af Den nye Silkevej ind i Mellemøsten for at udvikle Sydvestasien, som grundlaget for fred. Vores Verdenslandbro-rapport er allerede blevet oversat til arabisk; og for et par måneder siden blev den præsenteret af Egyptens transportminister på en stor pressekonference i Kairo, sammen med hr. Hussein Askary [leder af Schiller Institutet i Sverige; redaktør af det arabiske *EIR*]. Egypten erklærede, at det, som Verdenslandbro-rapporten præsenterer, er det egyptiske program for Mellemøsten. Så vi står altså ikke på bunden, men der er tværtimod allerede en enorm bevægelse i denne retning.

Da præsident Xi Jinping sidste år var i Iran, foreslog han forlængelsen af Silkevejen til ikke alene Iran, men til Irak, Syrien og derfra naturligvis til Afrika og ind i Europa. Udviklingen af Afrika er allerede i færd med at blive bygget med kinesiske investeringer i mange lande. For blot et par dage siden fandt den officielle åbning af jernbanen mellem Djibouti og Addis Abeba, Etiopien, sted; og dette er en meget vigtig intervention, der vil transformere mange lande i Afrika. Kina er nu i gang med at udføre forundersøgelser for programmet for Tchadsøen, som ville genopfylde søen med vand fra Congofloden, og det ville transformere den økonomiske velstand i 12 omkringliggende nationer. Så der finder allerede en enorm aktivitet sted.

I stedet for at træne en meget mistænkelig og tvivlsom libysk kystvagt til at holde flygtningene tilbage i Afrika, ville det så ikke give bedre mening, hvis de europæiske nationer gik sammen med Kina og andre, som Japan og Indien, der allerede er involveret i Afrika, om udviklingen af det afrikanske kontinent?

Præsident Xi Jinpings formulering, at det, vi må bygge, er et fællesskab – et samfund – for menneskehedens fremtid, baseret på win-win-samarbejde, er præcis måden at se dette på. Dette er ikke et nulsumsspil, hvor én nation vinder, og de andre taber; men det er derimod et nyt perspektiv, hvor alle lande på denne planet kan arbejde sammen for alles fordel. Det er præcis samme idé, som Friedrich Schiller udviklede i sammenhæng med Den amerikanske Revolution, i sit skuespil *Don Carlos*. I den berømte scene med Marquis de Posa, der taler med Kong Philip II, og hvor han siger, at Spanien ikke bør være stort pga. denne undertrykkelse af Flandern, men bør give alle provinserne mulighed for at få fremgang, præcis som Spanien. Posa siger til Philip: »Vær en Konge for en million konger!«; dette var en meget klar gendrivelse af Den franske Revolutions idé om lighed, hvor lighed grundlæggende set betød, at man med jakobinerne kunne opnå lighed ved brug af guillotinen, for så bliver alle halshugget, og alle er lige. Og som kontrast hertil satte Schiller Den amerikanske Revolutions ædle idé om, at alle i hele landet skulle få fremgang, og at det almene vel bør være det, der forener alle.

Dette er, hvad vi må opnå i dag. Vi må have et Nyt Paradigme; og dette Nye Paradigme må være lige så forskelligt fra det nuværende paradigme med globalisering, som den Moderne Tid var forskellig fra Middelalderen i

Europa. Den europæiske Middelalder var forfærdelig. Den var en mørk tidsalder, den var karakteriseret af skolasticisme, af overtro, af troen på hekse; og den moderne tid gjorde det muligt at få naturvidenskab og klassisk kultur. Det Nye Paradigme, der erstatter globalisering, må netop lade de forkerte aksiomer tilbage, og med forkerte aksiomer (ubegrundede antagelser) mener jeg geopolitik, den neoliberale idé om skabelse af rigdom (penge), som udgøres af kontrol over handlen, frihandel, der skaber rigdom. Dét må erstattes af ideen om, at den eneste kilde til rigdom er menneskets kreativitet. Og derfor må menneskehedens fælles mål fokusere på dette, og det, der er unikt for menneskeslægten, er, at vi er den eneste, skabende art, og vi kan gøre stadig dybere opdagelser om universelle love. Dette kalder vi videnskabeligt fremskridt, og når vi omformer dette videnskabelige fremskridt til teknologi, så forøger det produktiviteten i den økonomiske proces; og dette fører igen til en højere levestandard, højere forventet levealder og velstand for alle.

Når vi gør dette nu, kan vi nå frem til menneskehedens manddomsår, dens voksenalder. Krige vil være noget fra fortiden; vi vil ikke længere bruge vold til at løse konflikter, men vi vil koncentrere os om menneskehedens fælles mål, om at udforske rummet og opnå sikkerhed for energi og råmaterialer ved at mestre fusionsteknologi, og lignende ting. Hvis vi ledes af så smuk en vision om fremtiden, vil vi virkelig blive i stand til at skabe et nyt regelsæt for relationer nationerne imellem.

Jeg mener, at, hvis vi kan overbevise USA med Trump-administrationen om at samarbejde med Kina om Den nye Silkevej, kan jeg med sikkerhed forudsige, at hr. Trump ikke alene vil blive en stor, amerikansk præsident, men at, hvis han kan mobilisere sit land til at slutte sig sammen med Kina netop nu, så vil han gå over i historien som en af universalhistoriens virkelig store personer.